

[Wilhelm]

handling. Men han har også hævdet så sent som ved første behandling, at hvis man gjorde beslutningen om, krævede det nyvalg, og alle vedtagelser i det halve år, der er gået, ville være lovstridige.

Det eneste interessante, vi har fået siden sidst, er henvendelsen fra justitsministeriets lovafdeling, og det er ikke os, der har bedt om, at lovafdelingen blev spurgt. Vi stillede spørgsmålet til indenrigsministeriet, men man har altså sendt det videre, og alt det andet, der står i den henvendelse, er i og for sig uinteressant, for det er ting, som lovafdelingen ikke er spurgt om, og som egentlig ikke vedrører lovafdelingen. Den er blevet spurgt om én eneste ting: hvad ville konsekvenserne være, hvis folketinget i dag gør beslutningen om? Kan man gøre beslutningen om med virkning fra i dag, uden at det får betydning for de love, der er vedtaget, de sager, der er behandlet, og alt det, der er besluttet i det halve år? Kunne man altså anse hr. Rahbæk Møller for et fuldgyldigt, lovligt medlem i den periode, hvor folketinget har sat ham ind, og derefter fra dags dato den anden kandidat? Det svares der ganske præcist på i de sidste tre linjer af den lange skrivelse fra lovafdelingen:

»... der intet er til hinder for, at en eventuel beslutning om tilbagekaldelse af en godkendelse under de foreliggende omstændigheder alene får retsvirkninger for fremtiden.«

Dér har man altså også dementeret hr. Glistrups påstand, hvis han ellers vil gøre lovafdelingen til en autoritet, som han gjorde for lidt siden.

Jeg mener, at folketinget var undskyldt med hensyn til den beslutning, det traf den 22. december 1981; og som jeg sagde ved første behandling, var heller ikke VS fuldstændig sikker på, hvad der var ret og forkert i den situation. Men det er vi nu, efter at sagen er trævlet op. Jeg mener ikke, at der er nogen undskyldning nu, hvor sagen er helt anderledes velbelyst, hvis man gentager en udpegning i strid med valglovens bogstav, mens det kunne være undskyldeligt under de forudsætninger og de omstændigheder, der var til stede den 22. december 1981.

Der er nogle, der har ønsket et juridisk responsum, og derom vil jeg godt sige – det er jo nok de færreste, der har haft tid til at læse betænkningen, hvor vi skriver det – at da SF kom med ønsket om et juridisk re-

sponsum, sagde vi, at det ville vi ikke modsætte os, men vi fandt det ikke behov. Denne sag er nu så oplyst, som den nok kan blive, og vi er vidende om, at der er ingen af vore jurister ved de to universiteter – med »vore« mener jeg ikke VS', men landets universitetsjurister – der er ekspert i valgloven. Der er simpelt hen ingen. Vi havde ikke det behov, men vi ville ikke modsætte os det. Jeg synes, at når der nu er gået den lange tid, så virker det som en hovedpude, en måde at undgå at tage stilling på, når man bliver ved at tale om juridiske responsa, dels i betragtning af, at man den 22. december 1981 ikke engang ville være med til noget så beskedent som at få sagen lidt bedre oplyst ved en fornyet udvalgsbehandling, dels fordi man nu har talt om juridiske responsa i over 2 måneder uden reelt at få gjort noget ved det.

Når vi har været med til at ønske navneopråb om denne sag, skyldes det ikke, at vi tror, at det kommer til at stå meget snert ved afstemningen – det ved vi i øvrigt ikke noget om, men vi har ikke nogen bestemt formodning herom – men vi synes, at denne sag både er meget enestående og ret principiel, og det er blevet os oplyst, at den eneste måde, vi bagefter kan se på, hvordan medlemmerne har stemt – vi ved, at det går ned igennem i hvert fald flere partier – er, hvis der kommer dette navneopråb. I overensstemmelse med den praksis, der har været i andre sager – jeg kan ikke sige »tilsvarende sager«, for man har aldrig haft en tilsvarende sag – der heller ikke stod snert, hvor det gik ned gennem partierne, og hvor der var tale om ret principielle afgørelser, ønsker vi navneopråb her.

Til sidst vil jeg gerne sige, at jeg sagde ved førstebehandling, at vi finder, at de besvarelser, indenrigsministeren har givet hen ad vejen, må falde ind under § 14, stk. 2, i lov nr. 206 af 21. maj 1969. Jeg er blevet klar over, at der er nogle, der har opfattet det som ministeransvarlighedsloven. Det var det nu ikke, men jeg er enig i, at det også falder ind under ministeransvarlighedsloven. Efter ministeransvarlighedsloven kan en minister straffes, hvis han giver folketinget urigtige eller vildledende oplysninger eller under behandlingen af en sag fortier oplysninger. Der er altså 3 kriterier, hvor hvert enkelt er nok. Jeg mener, at alle tre kriterier er opfyldt.

Folketinget fik vildledende oplysninger, da det blev bibragt det indtryk, at der var præ-